

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/56/2020
Identifikačné číslo spisu:	6415205820
Dátum vydania rozhodnutia:	21.10.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:6415205820.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ŽERIAVY KOŠICE s.r.o., so sídlom Podnikateľská 1, Košice - mestská časť Barca 040 17, IČO: 46 543 473, zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Sedlákom, MBA, LL.M., so sídlom Kukučínova 19, 040 01 Košice, proti žalovanému: ZF PH-PAKRA s.r.o., so sídlom Krátka 1, 968 01 Nová Baňa, IČO: 36 746 274, o zaplatenie 23 500,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 18Cb/27/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. júla 2019, č. k. 43Cob/44/2019-691, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie odmieta.
- II. Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 25. júla 2019, č. k. 43Cob/44/2019-691 potvrdil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) zo 16. novembra 2018, č. k. 18Cb/27/2015-614, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

1.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že okresný súd správne skonštatoval, že znalecký posudok č. 94/2013 predložený žalobcom obsahuje hypotetické konštatovanie, ktoré nedáva jednoznačnú odpoveď na to, či žalovaný porušil pri zhotovení diela svoje povinnosti, ako prvý predpoklad pre nárok na náhradu škody. Žalobca tak podľa krajského súdu neunesol dôkazné bremeno. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne zamietol aj časť nároku žalobcu, ktorým sa domáhal priznania primeraného zadosťučinenia za neoprávnený zásah do dobrej povesti, keďže nebola preukázaná existencia neoprávneného zásahu, t. j. zásahu, ktorý je v rozpore s právom. Odvolací súd zdôraznil, že žaloba nebola zamietnutá z dôvodu predloženia súkromného znaleckého posudku žalovaným, ale z dôvodu, že žalobcom predložený znalecký posudok bol nepostačujúci na prijatie záveru o porušení zmluvnej povinnosti žalovaného vykonať prvú opravu prevodovky riadne. Zároveň poukázal na to, že znalecký posudok predložený žalovaným popísal aj inú možnú príčinu vzniku opakovanej poruchy predovky, ako tvrdil žalobca (resp. bolo uvedené v ním predloženom posudku). Bolo preto povinnosťou žalobcu

preukázať uplatnený nárok (napr. predložením prípadného ďalšieho znaleckého posudku žalobcom).

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dňa 25. novembra 2019 dovolanie, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“) a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

2.1. Namietanú vadu zmätočnosti videl dovolateľ v

- poučení žalovaného okresným súdom, ako má v spore konať a dokazovať napriek tomu, že bol zastúpený osobou s vysokoškolským právnickým vzdelaním, čím došlo k porušeniu princípu rovnosti strán;
- chaotickým postupe súdu prvej inštancie od druhého pojednávania, keď podľa jeho názoru súd nedal dostatočné predbežné právne posúdenie, v dôsledku čoho nevedel posúdiť, či súd rozumie problematike, či bude vec správne právne posudzovať, v čom vidí súd vady ním predložených dôkazov a či prihliada alebo prečo neprihliada na skôr predložené dôkazy;
- odpútavaní pozornosti zaoberaním sa aktívnou vecnou legitímáciou a námietkou neodobornosti znalca, v dôsledku čoho bolo konanie neehospodárne vedené, a tento postup súdu prvej inštancie mu znemožnil vec riadne vysvetliť a preukázať, čím sa zhoršilo jeho procesné postavenie, čo malo takisto za následok odňatie možnosti riadne uplatňovať procesné práva;
- nesprávnom postupe konajúcich súdov pri dokazovaní, keď z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva rozdielne posúdenie dôkazov a vecí samej ako z rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom súd prvej inštancie na pojednávaní nevyhodnotil výsledky skoršieho dokazovania, v dôsledku čoho nevedel reagovať na to, čo by mal vlastne navyšovať preukazovať s tým, že podľa jeho názoru začal súd v dôsledku dvoch posudkov „chaosiť“ a žalobca mal v konaní predložiť ďalší znalecký posudok, aby uniesol dôkazné bremeno;
- zamietnutí jeho návrhu na vykonanie kontrolného znaleckého posudku, ktorý by odstránil rozpory medzi dvomi v konaní predloženými posudkami, a to v situácii, že okresný súd o tom v rozpore so zákonom nerozhodol;
- porušení princípu rovnosti strán, keď okresný súd neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu a neposkytol mu možnosť vyjadriť sa k ďalším návrhom na vykonanie dokazovania, hoci žalovanému túto možnosť súd vytvoril;
- zmätočnom a prekvapivom rozhodnutí odvolacieho súdu, keď súdy nižšej inštancie zrejme vôbec nepochopili predmet sporu, pričom doplnil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, keďže je založené na odlišných právnych záveroch ako rozhodnutie súdu prvej inštancie.

2.2. Nesprávne právne posúdenie veci videl žalobca v otázkach, „či a ako majú súdy hodnotiť znalecké posudky s rozdielnymi závermi na rovnakú otázku“ a „či je možné aj v dôsledku procesnej neaktivity žalobcu vydať rozhodnutie na podklade dôvodov, ktoré súd nevie posúdiť kvôli ich odbornosti“. Dovolateľ sa následne pýta, „či je v takomto prípade na mieste prenášať dôkazné bremeno na žalobcu, aby uplatnil ďalší prostriedok procesného útoku vo forme vyhotovenia ďalšieho znaleckého posudku, na ktorý môže žalovaný predložiť ďalší, v poradí štvrtý súkromný znalecký posudok, pričom ak by tento čo i len čiastočne rozporoval závery predchádzajúceho posudku, by strany sporu takto pokračovali do nekonečna“. Uvedené by malo za následok, že súd by sa vždy musel rozhodnúť pociťovo, keďže tam, kde sú potrebné odborné znalosti a je potrebné skúmať vecnú správnosť znaleckých posudkov, súd nie je oprávnený tieto skutočnosti posúdiť sám. Okrem toho žalobca poukázal na to, že v konaní bol aktívny, keďže navrhol vykonanie znaleckého dokazovania, ktorý bol súdom prvej inštancie odmietnutý.

3. Žalovaný vo vyjadrení z 13. januára 2020 navrhol dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietnuť.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (podľa § 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

K namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

5. Pokiaľ ide o niektoré z dovolateľom označených procesných pochybení konajúcich súdov (predovšetkým súdu prvej inštancie), ktoré mali založiť prípustnosť jeho dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., tieto nie je možné podrobiť meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

5.1. Dovolací súd poukazuje na to, že dovolateľ môže namietat existenciu niektorej z väd zmätočnosti uvedenej v § 420 C.s.p. vo vzťahu k nedostatkom týkajúcim sa súdu prvej inštancie, ako aj vo vzťahu k nedostatkom týkajúcim sa konania odvolacieho súdu. Z hľadiska prípustnosti dovolania je existencia vady zmätočnosti zaťažujúca konanie pred súdom prvej inštancie významná iba vtedy, ak zároveň zaťažuje konanie aj pred súdom odvolacím, alebo vtedy, ak bola vada zmätočnosti včas (t. j. v lehote na podanie odvolania) namietaná v odvolacom konaní, pričom tento nedostatok odvolací súd neodstránil. Pritom platí, že podmienka prípustnosti dovolania nie je splnená s poukazom na judikát č. R 39/1993, ak strana následne mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohla podať proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktoré jej bolo riadne doručené, odvolanie (rovnako aj 3Obdo/4/2018, 3Obdo/17/2018, 3Obdo/17/2019, 3Obdo/59/2019 a 3Obdo/37/2020).

5.2. Osobitne platí, že pokiaľ strana sporu prípadnú nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie a jej procesné dôsledky vôbec nenamietala v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku (naviac v situácii, keď je kvalifikovane zastúpená advokátom), nevníma túto nesprávnosť, resp. jej dôsledky ako ujmu (podstatnú ujmu) na svojich procesných právach [k tomu viď obdobne aj rozhodnutie EŠLP zo 14. decembra 2010 vo veci Holub proti Českej republike (sťažnosť č. 24880/05)].

5.3. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ dovolateľ namietala vo svojom mimoriadnom opravnom prostriedku procesné pochybenia súdu prvej inštancie, tieto môžu byť predmetom dovolacieho prieskumu jedine v situácii, ak ich výslovne vytýkal vo včas podanom odvolaní a odvolací súd vo svojom rozhodnutí tieto pochybenia neodstránil. Pokiaľ určité nedostatky súdu prvej inštancie strana namietala prvýkrát až v podanom dovolaní, tieto nemožno preskúmať v odvolacom konaní, keďže odstraňovanie prípadných nedostatkov v procesnom postupe súdu prvej inštancie patrí do právomoci odvolacieho (a nie dovolacieho) súdu. Rovnako tak je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok sa podáva proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a ako nedostatok v postupe odvolacieho súdu nemožno v dovolaní namietat nič, čo nebolo predmetom odvolacieho konania. Odvolací súd je pri svojom rozhodovaní viazaný odvolacími dôvodmi, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania, a ako vadu konania pred odvolacím súdom nemôže strana sporu v dovolaní namietat nič, čo nebolo predmetom odvolacieho prieskumu vzhľadom na obsahovú a kvalitatívnu stránku jej odvolania proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

6. Dovolacie námietky, ktoré sa týkajú výlučne konania pred súdom prvej inštancie, a v ktorých dovolateľ namietal, že - okresný súd poučil žalovaného, ako má v spore konať a dokazovať napriek tomu, že bol zastúpený osobou s vysokoškolským právnickým vzdelaním, čím došlo k porušeniu princípu rovnosti strán, a že postup okresného súdu od druhého pojednávania bol chaotický, keď nemal poskytnúť dostatočné predbežné právne posúdenie, v dôsledku čoho nebolo možné posúdiť, či súd rozumie problematike a či bude vec správne právne posudzovať - žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuplatnil, hoci bol počas celého konania zastúpený advokátom, ktorý mu mal poskytnúť kvalifikovanú právnu pomoc, a ktorý bol povinný postupovať v konaní tak, aby boli práva jeho klienta (žalobcu) hájené v plnom rozsahu. Naopak pokiaľ tieto nedostatky v procesnom postupe okresného súdu, resp. ich procesné dôsledky žalobca nenamietal v odvolaní ako riadnom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, vedú dovolací súd k záveru, že ich nepocíťoval ako podstatnú ujmu na svojich právach. Preto ich neskoršie namietanie, napr. v odvolacom konaní je už bez právnej relevancie a neprichádza do úvahy ich posudzovanie dovolacím súdom mimo inštančného prieskumu.

6.1. Uvedené znamená, že bolo povinnosťou žalobcu už v odvolacom konaní namietat všetky prípadné pochybenia súdu prvej inštancie, a to s prihliadnutím na zásadu 'vigilantibus iura scripta sunt'. Je totiž neprípustný taký postup, keď v odvolacom konaní strana namietne len niektoré nedostatky súdu prvej inštancie a iné uplatní až prvýkrát v odvolacom konaní.

6.2. Dovolací súd preto konštatuje, že predmetnými námietkami sa aj s poukazom na vyššie citovanú judikatúru (viď body 5.1. a 5.2. vyššie) nemôže v odvolacom konaní meritórne zaoberať.

7. K námietke dovolateľa, že okresný súd mal odpútať pozornosť od merita sporu tým, že sa zaoberal jeho aktívnou vecnou legitímáciou a námietkou neodbornosti znalca, v dôsledku čoho malo byť konanie vedené ne hospodárne, dovolací súd uvádza, že mu nie je zrejmé, čo má byť jej podstatou a v čom má vlastne spočívať nesprávnosť procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorým malo byť žalobcovi znemožnené realizovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

7.1. Ak má byť podstatou tejto námietky, že žalobca nemohol predmet sporu riadne vysvetliť a preukázať uplatnený nárok, tak takéto tvrdenie nemôže obstať, nakoľko je v rozpore s obsahom súdneho spisu. Žalobca mal možnosť podrobne odôvodniť žalovaný nárok, či už v samotnej žalobe z 29. júla 2014, v replike zo 4. apríla 2017 k vyjadreniu žalovaného, vo vyjadreniach z 5. marca 2018 a z 25. apríla 2018, ako aj na pojednávaniach dňa 7. apríla 2017, 23. marca 2018 a 16. novembra 2018.

7.2. Pokiaľ žalobca vytýka okresnému súdu, že posudzoval, či je v spore aktívne vecne legitimovaný, tak túto námietku považuje dovolací súd priam za absurdnú, nakoľko je povinnosťou súdu posudzovať, či je žalobca aktívne vecne legitimovaný (či je nositeľom uplatneného práva), osobitne v prípade, ak žalovaný namietol nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu. Rovnako tak považuje dovolací súd za neopodstatnené, aby žalobca namietal, že okresný súd posudzoval „odbornosť znalca“, keďže bolo povinnosťou súdu vysporiadať sa s tým, či žalobcom predložený znalecký posudok vypracoval znalec, ktorý bol oprávnený na jeho vypracovanie (t. j. že bol posudok vypracovaný v oblasti, v ktorej je zapísaný ako znalec do zoznamu znalcov), keďže predmetné posúdenie bolo nevyhnutné pre záver, či žalobcom predložený znalecký posudok je spôsobilým dôkazom.

7.3. Ak touto námietkou dovolateľ namietal predovšetkým ne hospodárnosť konania pred súdom prvej inštancie, vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu poukazuje na svoje skoršie rozhodnutie - uznesenie z 9. novembra 2017, sp. zn. 3Obdo/52/2017, v ktorom uviedol, že „prípustnosť dovolania je daná len v prípade, ak dovolateľom tvrdeným nesprávnym procesným postupom súdu mu bola znemožnená realizácia jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prieťahmi v konaní, a to aj v prípade, ak nimi bolo konanie poznačené, súd neznemožňuje strane sporu realizáciu jej patriacich procesných oprávnení“ (k tomu viď aj uznesenie ústavného súdu z 24. januára 2018, sp. zn. I. ÚS 21/2018).

8. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemôžu podľa dovolacieho súdu založiť ani namietané nedostatky súdov nižšej inštancie pri vykonávaní dokazovania v predmetnom spore.

8.1. K tvrdeniu žalobcu, že nevedel, čo mal vlastne v spore dokazovať, dovolací súd uvádza, že táto skutočnosť mu musela byť známa (osobitne v situácii, keď bol od podania žaloby zastúpený advokátom), osobitne v prípade časti nároku predstavujúceho náhradu škody bol povinný preukázať porušenie povinnosti (vyplývajúcej zo záväzku alebo z Obchodného zákonníka) žalovaným, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti žalovaným a vznikom škody na strane žalobcu. Z rozhodnutí súdov nižšej inštancie pritom vyplýva nepochybný záver, že žalobca jeden z týchto základných predpokladov, konkrétne porušenie povinnosti žalovaným, nepreukázal. Preto táto námietka dovolateľa neobstoí, osobitne za situácie, keď z ním predloženého znaleckého posudku nevyplýval jednoznačný záver, že k poruche prevodovky na žeriave malo dôjsť porušením zmluvnej povinnosti žalovaným (k tomu viď bod 104. odôvodnenia rozsudku krajského súdu).

8.2. Dovolací súd sa nestotožňuje ani s tvrdením žalobcu, že okresný súd zamietol jeho návrh na vykonanie kontrolného znaleckého posudku, ktorým by sa mal odstrániť rozpory medzi dvomi v konaní predloženými znaleckými posudkami. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že pokiaľ ide o nevykonanie predmetného dôkazu, bol v spore chaotický - nie postup súdu prvej inštancie, ako tvrdil dovolateľ - ale práve postup žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu. Žalobca síce na pojednávaní uskutočnenom dňa 23. marca 2018 síce uviedol, že je pripravený predložiť ďalší súkromný znalecký posudok, a za týmto účelom bolo predmetné pojednávanie aj odročené na neurčito, avšak vo vyjadrení z 25. apríla 2018 výslovne skonštatoval, že nepovažuje za opodstatnené vyhotovovať nový znalecký posudok pre toto konanie (č. l. 520 súdneho spisu). Čiže bol to samotný žalobca, ktorý oznámil, že netrvá na ním pôvodne navrhovanom dokazovaní, a z tohto dôvodu súd prvej inštancie nebol povinný sa s týmto „dôkazným návrhom“ zaoberať. Z uvedeného dôvodu dovolací súd konštatuje, že buď dovolateľ nemá prehľad o všetkých procesných úkonoch, ktoré v konaní urobil, alebo čo je pravdepodobnejšie, keďže na túto skutočnosť výslovne poukázal vo svojom rozsudku aj krajský súd (viď bod 112.

odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), sa žalobca, resp. právny zástupca, ktorý dovolanie žalobcu spísal, predmetnou námietkou klamlivo snažil zavádzať dovolací súd. Takýto prístup advokáta JUDr. Milana Sedláka k právnemu zastupovaniu v predmetnom spore je pritom v priamom rozpore s jeho povinnosťami vyplývajúcimi mu z ustanovení § 18 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, podľa ktorých je advokát povinný konať čestne, svedomito, primeraným spôsobom a zároveň je povinný postupovať pri výkone advokácie tak, aby neznižoval dôstojnosť advokátskeho stavu.

8.3. Rovnako tak je bez právneho významu námietka žalobcu, že súd prvej inštancie v rozpore so zákonom nerozhodol o zamietnutí návrhu na vykonanie znaleckého posudku, keďže vo všeobecnosti platí, že nie je povinnosťou súdu osobitne rozhodnúť o zamietnutí návrhu na vykonanie konkrétneho dôkazu, ale s poukazom na znenie ustanovenie § 220 ods. 2 druhá veta C.s.p. je súd povinný v odôvodnení rozsudku uviesť, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy. V predmetnom spore pritom súd prvej inštancie nemal ani takúto povinnosť, keďže ako je uvedené vyššie (viď bod 8.2. vyššie), žalobca na vykonaní predmetného kontrolného znaleckého posudku netrval.

9. Podľa názoru dovolacieho súdu neobstoí ani námietka žalobcu, podľa ktorej mal odvolací súd hodnotiť vykonané dôkazy odlišným spôsobom ako súd prvej inštancie.

9.1. Dovolací súd poukazuje na to, že pokiaľ chce dovolateľ namietat postup odvolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 383 C.s.p. - t. j. že odvolací súd bez doplnenia alebo zopakovania dokazovania prehodnocuje skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, resp. hodnotí vykonané dôkazy iným spôsobom ako súd prvej inštancie - musí výslovne uviesť, v čom konkrétne táto vada spočíva a vyšpecifikovať, v čom vidí zaujatie odlišných skutkových záverov odvolacím súdom od záverov zaujatých súdom prvej inštancie.

9.2. Úlohou dovolacieho súdu totiž nie je nahrádzať pasivitu dovolateľa, resp. nahrádzať úkony, ktoré bol povinný uskutočniť jeho právny zástupca ako osoba znáa práva a hľadať v texte dovolania, prípadne v predložnom spise, čo by prípadne mohlo predstavovať označený dovolací dôvod a vytvárať si vlastnú argumentáciu, ktorú by následne preskúmaval (k tomu viď aj 3Obdo/19/2017).

9.3. Predmetná dovolacia námietka uvedené požiadavky (viď bod 9.1. vyššie) nespĺňa, keďže sa jedná iba o všeobecné a bezobsažné konštatovanie žalobcu, z ktorého vôbec nevyplýva, aké konkrétne odlišné skutkové závery mal zaujať odvolací súd v porovnaní so skutkovými závermi súdu prvej inštancie.

10. Ako neopodstatnenú vyhodnotil dovolací súd aj námietku žalobcu, podľa ktorej mu nemal okresný súd umožniť vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu a nemal mu poskytnúť možnosť vyjadriť sa k ďalším návrhom na vykonanie dokazovania, hoci žalovaný túto možnosť mal mať.

10.1. Dovolací súd poukazuje na to, že zo zápisnice o pojednávaní zo 16. novembra 2018 (č. l. 603 súdneho spisu) vyplýva, že k vykonanému dokazovaniu mali možnosť vyjadriť sa tak žalobca a aj žalovaný a následne obidve strany sporu mali v súlade s ustanovením § 182 C.s.p. vytvorený priestor na to, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Predmetnú námietku žalobcu, ktorá je v priamom rozpore s obsahom predloženého súdneho spisu, tak vyhodnotil dovolací súd ako zavádzajúcu.

11. Žalobca taktiež nedôvodne namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné a prekvapivé, keďže malo byť založené na odlišných právnych záveroch ako rozhodnutie súdu prvej inštancie.

11.1. Z obsahu dovolania je zrejmé, že zmätočnosť rozsudku krajského súdu videl žalobca výlučne v jeho prekvapivosti. Vo veci rozhodujúci senát najvyššieho súdu už v uznesení z 26. februára 2019, sp. zn. 3Obdo/1/2019 k námietke týkajúcej sa prekvapivých rozhodnutí v nadväznosti na ustanovenie § 382 C.s.p. skonštatoval, že „konanie na odvolacom súde je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. zakladajúcou prípustnosť dovolania v súvislosti s námietkou 'prekvapivosti' rozhodnutia výlučne vtedy, ak sú kumulatívne splnené nasledujúce podmienky:

1/ Odvolací súd vo veci meritorne rozhodol,

2/ Na hmotnoprávne posúdenie uplatneného nároku aplikoval „nové“ ustanovenie právneho predpisu (t. j. zákonné ustanovenie, ktoré bolo prvýkrát v priebehu súdneho sporu použité až v meritornom rozhodnutí odvolacieho súdu),

3/ Predmetné ustanovenie bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúce a

4/ Odvolací súd nevyzval strany sporu, aby sa k použitiu tohto „nového“ ustanovenia vyjadrili.

Ak nebola splnená čo i len jedna z vyššie uvedených kumulatívnych podmienok, nie je vo veci daná

pripustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

O 'nové' ustanovenie právneho predpisu nejde vtedy, ak už bolo predmetné ustanovenie aplikované v skoršom štádiu konania, napr. v skoršom rozhodnutí súdu prvej inštancie (zrušenom na základe použitia opravných prostriedkov), alebo ak jeho možná aplikácia bola posudzovaná v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu. Rovnako nemožno dospieť k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, ak pri svojom rozhodovaní použil iné ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu ako súd prvej inštancie, ak sa aplikácie tohto ustanovenia domáhala niektorá zo strán sporu, či už v priebehu prvoinstančného konania, alebo v odvolacom konaní, a druhá strana sporu mala procesnú možnosť sa k tomu vyjadriť.“

11.2. Dovolací súd poukazuje na to, že námietka žalobcu obsahovo pod tieto kritéria nespadá, keďže ani len popisne v dovolaní neuviedol, aké iné ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré nepoužil pri svojom rozhodovaní okresný súd, na vec ako rozhodujúce aplikoval krajský súd. Naopak je zrejmé, že údajná „prekvapivosť“ rozsudku odvolacieho súdu má spočívať v tom, že krajský súd nerozhodol podľa predstáv žalobcu, čo vyplýva aj z jeho tvrdenia, že konajúce súdy podľa neho nepochopili predmet sporu. Tu len pre úplnosť dovolací súd dopĺňa, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

12. Vzhľadom na uvedené (viď body 6., 7., 8., 9., 10. a 11. vyššie) dovolací súd konštatuje, že konanie pred súdmi nižšej inštancie nebolo poznačené žalobcom označenou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci

13. Pokiaľ ide o žalobcom namietané nesprávne právne posúdenie veci (t. j. dovolací dôvod podľa § 432 C.s.p.), sa od dovolateľa vyžaduje, aby v dovolaní výslovne uviedol právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a konkretizoval, ako mal dovolací súd právnu otázku správne vyriešiť. Ak dovolanie nespĺňa predmetné podmienky, dovolací dôvod podľa § 432 C.s.p. nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C.s.p. (rovnako aj 3Obdo/20/2020). Zároveň platí, že musí ísť o právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (t. j. touto právnou otázkou sa dovolací súd vo svojom rozhodnutí musel zaoberať).

13.1. Dovolanie žalobcu vyššie uvedené požiadavky stanovené ustanovením § 432 ods. 2 C.s.p. nespĺňa, keďže jednak zo samotného dovolania je vyplývajú, že pravdepodobne dovolateľom uvedené otázky (špecifikované v bode 2.2. vyššie) dovolací súd neriešil, a zároveň, čo je podstatnejšie, žalobca nepredniesol v dovolaní žiadnu vlastnú právnu argumentáciu, ktorej opodstatnenosť, resp. neopodstatnenosť by mal dovolací súd v nadväznosti na právne závery odvolacieho súdu posudzovať. Samotný odkaz na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a citácia záverov v nich vyslovených túto povinnosť dovolateľa nenahrádza.

13.2. Preto dovolací súd konštatuje, že v tejto časti nie je uplatnený dovolací dôvod vymedzený v súlade so zákonom (s ustanovením § 432 ods. 2 C.s.p.), čo predstavuje zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ C.s.p.

13.3. Nad rámec uvedeného dáva dovolací súd žalobcovi do pozornosti, že dôvodom zamietnutia jeho žaloby nebolo hodnotenie dvoch znaleckých posudkov s rozdielnymi závermi na rovnakú otázku - hoci, ako z obsahu celého dovolania vyplýva, je o tejto skutočnosti žalobca (a jeho právny zástupca) jednoznačne presvedčený - ale neunesenie dôkazného bremena v oboch uplatnených nárokoch (v nároku na náhradu škody, ako aj v nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku neoprávneného zásahu do jeho dobrej povesti). Osobitne pokiaľ ide o nárok na náhradu škody, dovolací súd opätovne uvádza (k tomu viď aj bod 8.1. vyššie), že súdy nižšej inštancie dospeli k záveru, že žalobca v spore nepreukázal porušenie povinnosti žalovaným ako základný predpoklad pre uplatnenie nároku na náhradu škody. Zo žalobcom predloženého znaleckého posudku totiž nevyplýval jednoznačný záver, že k poruche prevodovky na žeriave malo dôjsť porušením zmluvnej povinnosti žalovaným, pričom súd prvej inštancie návrh žalobcu na vykonanie kontrolného znaleckého posudku neodmietol, ale žalobca výslovne oznámil okresnému súdu, že kontrolný znalecký posudok nie je v spore potrebný (rovnako aj bod 8.2. vyššie).

14. Nakoľko konanie pred odvolacím súdom (a ani pred súdom prvej inštancie) nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. (viď bod 12. vyššie) pri súčasnom nevymedzení dovolacieho dôvodu podľa § 432 C.s.p. spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C.s.p. (viď bod 13.2 vyššie), najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

15. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevnikli (k tomu viď judikát č. R 72/2018).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.